

واک به مو بل سره وي ياره خان به پاتي نه وي
مينه الفت به نه وي دا جهان به پاتي نه وي

چي زه پري بيا اوښکي دمه کړم او ته گوري ورته
ستا تر راتلو پوري اشنا گرېوان به پاتي نه وي
جنون ، ساغر او می دا درې واره به ورک ورک وي
دامیکده به نه وي دا رندان به پاتي نه وي
راځه يو ځلي راسره دزړه خبرې وکړه
بيانو که مرمه گوره بل ارمان به پاتي نه وي

ستا مريدي خيال به يواځي شي بي پيره به شي
(ساحله)! دا (دروېش) او دا (کاروان) به پاتي نه وي

Ketabton.com

داڅو اوښکې دي گربوانه دادي تاسره يادگار وي
دا مي درکړې له خپګانه دادي تاسره يادگار وي

څو سپېڅلي شهيدان مي درته پرېښودل په غېږ کي
ډک له ننگ افغانستانه دادي تاسره يادگار وي
ځي له زړه نه مي سري ويني راشه خال تري ځانته کېږده
زه چې مړ شومه جانانه دادي تاسره يادگار وي
څو ترڅي خاطري واخله پام چې څوک پرې خبر نه شي
زړه مي تور دی له هر چانه دادي تاسره يادگار وي

څو غزلې څو سندرې خوار (ساحل) درته ليکلي
اوس نو ځي له دې دونيا نه دادي تاسره يادگار وي

دخکو منځ کې اشاره بڼه نه وي
په تنهائی کې بهانه بڼه نه وي

د مینې کورته مخامخ ځي سړی
په دروازه کې یې دمه بڼه نه وي

د عشق لفظونه خو خواره خواره وي
د عشق پر پانو سریزه بڼه نه وي

قد د چنار په شان او دنگه غړی
هسي لنډی بوچی وړه بڼه نه وي

(ساحله) سر تاو کړه اوده شه کرار
بس هره شپه خو شوگیره بڼه نه وي

يو عشق و يو خلوص و بل ارمان و راسره
همدغه برکت و چي جانان و راسره

يو چا ويل چي تش لاس دجانان کوڅي ته مه ځه
يو چا ويل چي نه تلمه خو ځان و راسره

بس خو چي چمبه لاسو کي ونيسي
زړونو ته لمبه لاسو کي ونيسي

نورو ته دميني تراني وايي
ماته سپپاره لاسو کي ونيسي

زه چي نيمه شپه غزل غزل شمه
څوک راته ډيوه لاسو کي ونيسي

ته چي راسره گرځي اکثر، بنگلي
اور اخلي آيينه لاسو کي ونيسي

بنگليه ! ستا (ساحل) به اخر ستا په سر
توله ميخانه لاسو کي ونيسي

کله چې هم زما په برخه کې جانان ورسې
زما گاونډ او زما چم ته بيا شيطان ورسې

خپلو کړو وړو خبرو ته خوشحاله ومه
خو په دې نه ومه چې تاته به تاوان ورسې

لږ چې چا ورتلو لږ چې چاڅپه غوندې کړو
زمونږه زور ايله په خپل څېرې گرېوان ورسې

بس په ايمان يې درته وایمه باور پرې وکړه
هر څه به خونده شي چې تاته څه خپگان ورسې

د ډېرو ښکلو له دعا څخه بهې برخې شومه
يقين مې نه شي چې منزل ته مې کاروان ورسې

ستا دنظر غشي چي نه ودريري
ياره ! زما به اخر زړه ودريري

گيلی می ټولي خولي ته راولمه
چي موکه راشي بيا می خوله ودريري

نور هر سړی ترېنه په زوړ تيريري
زمونږ سندرو ته کانه ودريري

زمونږ دبخت مرغه خاونده هروخت
چي څنگه شي په الوته ودريري

ساحله! نوي هيلې زړه ته راشي
سپوږمۍ چي کله هم په غره ودريري

رنګينه شپه ده
تیاره خوره ده
رندان راټول دي
بنګ دي نشه ده
غارې بې سمه
لکه پيالې ده
په بوه غاړه
خوله ،خوله ده
لکه دشاتو
داسې خوره ده
بس مړه ژوند دی
بنکلي کیسه ده

لاره وي گودر وي سړی وډار شي
هسي زړه او تر وي سړی وډار شي
خومره که ديار سره تنها وي څوک
بيا هم يو نظر وي سړی وډار شي
دا مخلوق او دا زمان چي وگوري!
خومره چي باور وي سړی وډار شي
بنکلي چي دمرگ په نوم راوتي وي
يو وي که لښکر وي سړی وډار شي
دغه مېخاني دي نوري ړنگي شي
هسي هم که شر وي سړی وډار شي
ټول وجود که بايلي نو څه باک نه وي
زړه ته چي خطر وي سړی وډار شي
وي د جنگ پيغام او که د امن وي
نوم يي چي خبر وي سړی وډار شي
بس خو چي (ساحل) يي کله نه درلود
رود که سمندر وي سړی وډار شي

دکب څلورمه د شپي دولس بجي دازمون صيب کور

نن په دې پورې ميخانه کې يوه شپه کومه
چې هر څه کيږي بس گنا کوم نشه کومه

چې ستا قامت اوستا رخسار ستايم نو بيا دلبره !
هغې غزل ته پوره درې شپې شوگيره کومه
دمخورو او سپين ږيرو خودې ونه منل
داځل دکلي لېونو باندي جرگه کومه
لېونۍ نه يم، چې په ځان راټولومه خلک
په زړه مجبور يم، چې رباب وهم ټپه کومه
هر ځل په کانو بدرگه يو خو بيا هم درځمه
ستا په کوڅه کې لا غزل ليکم دمه کومه

نن چې داستا په مخامخ دلبره چپ ولاړ يم
نن خو دې زه دبېکلي حسن تماشه کومه

راخه راخه اختر دی
مینه کوه اختر دی
په ما اوتا جانانه !
هره شېبه اختر دی
وېل دسعودي شېخانو
وڅورئ روژه اختر دی
يوه خولگی غوږمه
پرېږده بانه اختر دی
(ساحله) !ونه سوځي
لمبه لمبه اختر دی

د مسلمان بچي دکفر تر سرايه نه ځي
که ټول له لورې مري خو بياهم تر بډايه نه ځي

هغه غرونه به د زړه دتل غرونه نه وي
هغه غرونه چې له دې ځايه تر خدايه نه ځي

لکه زخمي سپاهي به خامخا پرېوځي آخر
څوک چې دميني په لار ځي او بيا تر پايه نه ځي

دغه پاچا خو ځان تردې حده بدنامه کړ چې
داخل به دې چوکۍ ته دا دچا په رايه نه ځي

ستري جگړې ته ځي تکره ملگري گوره ځانته
(ساحله) دوی خو تاسره دجنگ تر ځايه نه ځي

۸۷- ۳ - ۱۱

د يار چم ديار مالت کي چي ڏوک گرځي
داسي وي لکه جنت کي چي ڏوک گرځي
ببر سر خبري گرېوان نمجني سترگي
بس دچا په محبت کي چي ڏوک گرځي

تاسره چي گرڻم نو سري يمه
مينه يمه ژوند يمه سپرلي يمه
خو که هم له خرو خاورو شته يمه
بياهم دچا گوته کي غمي يمه
زه هم درنه نوره مينه نه غوارم
دومره بس چي سترگو کي دي خاي يمه
خو که مي لاسونه درته نه رسي
بيا هم سپورمي زه ستا لپوني يمه
خوند دينايستونو مي ځکلي دي
ځکه لا (ساحل) يم لا زلمي يمه

ستاله رنگه خلک رنگ اخلي بنکليه
دخوانی خومار ته بنگ اخلي بنکليه

اوس بي ميني خلک مينه مينه پايي
خو زمونږه زړونه زنگ اخلي بنکليه

د بنايست په فلسفي پسي مونږ ورک شوه
خو فايده ترېنه بدرنگ اخلي بنکليه

ستا په نوم دلته کي ډېر خلک اباد دي
ستا په نوم خلک قلنگ اخلي بنکليه

له ساحل سره يي د قدر لاره نه شته
گني بنکلي له چا څنگ اخلي بنکيه !

دلته دفکر او دخیال خبرې ډېرې کيږي
د تورو سترگو دجمال خبرې ډېرې کيږي

خدای شته چې مونږ خو دهېچاکمال ونه لیدلو
دلته خو هسي دکمال خبرې ډېرې کيږي
چايي هم توري او قلم ته درنښت نه دی کړی
هسي په ژبه دخوشحال خبرې ډېرې کيږي
کله چې زړونو کې بلا کینې را وتوکيږي
بیا دثواب او د اوبال خبرې ډېرې کيږي
سپوږمۍ یا ته راشه یا ما درسره پورته بوځه
زمونږ تر منځه د دېوال خبرې ډېرې کيږي

بنایي چې مینې دي د زړه له کوره کډه کړي
(ساحله) اوس دي دزوال خبرې ډېرې کيږي

جینکی

بنکلا لري بنایست لري سرزوره جینکی دي
په مرگ پسې راوتي نن له کوره جینکی دي

یوه له گوتي ونیسه اوبل ته غاړه ورکړه
ددې وطن خو مړه بي پیغوره جینکی دي
یواځې دسپېڅلي مینې تېري دي (ساحله)
ټول عمر جنگ ځپلي او بي وروره جینکی دي

بلخ

د افلاطون په څېر بلا بلا خبرې لرو
مونږ ته هم غوږ ونیسئ مونږه هم سندرې لرو

راځئ چورلکو سره نن شپه مېلمانه یئ زمونږ
غرونه مو مه ولئ په غرونو کې گورگوري
لرو
کابلۍ! ستا دیار کېدو قابل به یو او که نه
ډېرې خو نه خو یوه لپه ملغلرې لرو

د ښایستونو له کاروان سره ور غاړې وتې
زړگيه ښه شوه چې جانان سره ور غاړې وتې

زما دخيال د نغمه گرو تال کې جوړه راغلي
تپه تپه شوي يه قربان سره ور غاړې وتې

اوس يې نو خپل کړه او س د زړه په تل کې خای هم ورکړه
ډېره موده پس دې ارمان سره ور غاړې وتې

زما په سترگو کې دې خای خائته ونه موندلو
د اوښکو رود شوي له گړپوان سره ور غاړې وتې

چې د ټول عمر خومارونه دې يو دم ماتوي
(ساحله !) څه عظيم انسان سره ور غاړې وتې

ترخو چي مینان یو نو کچکول به گرځوو
غزاته چي ورځو په غاړه ډول به گرځوو

بي بنگو گوزاره خو ډېره گرانه ده جانانه !
چي چپرته خوله ځان سره کنډول به گرځوو
غمونه او دردونه او داڅیري گربوانونه
جانانه ستا لپاره بس داتول به گرځوو

نذرانه

نه ،
داسي خونه ،
چې ته دېل په لاسو
له مانه سر غوڅوي
سر غو څول مې هم قبول دي ياره !
خو ستا په خپلو لاسو
خو ستا په خپلو لاسو

مونږه دژوند هره شپه دچاپه ياد تېرو
مونږ په غمونو هره شپه دچاپه ياد تېرو

سم لکه روح غمونه هم له ځانه نه بيلوو
دا ژوند دغم په حواله دچاپه ياد تېرو

چاره مو نشته شوگړو مو سترگې وخوړلې
اوس شپې دبنگو په نشه دچاپه ياد تېرو

اوس چي هغه شپه، رانه پاتي شوه
پوی شوم چي هغه، رانه پاتي شوه

نور به ځان دغم په خوب ویده ساتم
نوره شوگیره رانه پاتي شوه
مه کبڼه ساقي په میکده کي اوس
څه کوي نشه رانه پاتي شوه
نوره به دغرونو لاره ونیسم
نوره داکوڅه رانه پاتي شوه
بیا به تر ابده پوري پاتي یم
اوس چي قافله رانه پاتي شوه

وه (ساحله) اوس چي غزل نه وایم
گرانه شوه پیاله نه پاتي شوه

خدای دې اوس کوم سندر غاړي پرې وربرابر کړي

ارو اينداد فرهاد ته د هغه په ليکه !

هغه چي په فرهاده ! ما اوتا زندي کوي
يو ورځ به دا څلور کونجه دنيا زندي کوي
ای ! ودرې مخ راواړوه چي لاره رانه، نه شي
تپاره را خوره شوي ده رڼا زندي کوي
دې خوار ولس دغاري رسي سرته خېژولي
خو دا ياغي باغي خلک يې لا زندي کوي
څوک ور دمیکدي تري ساقې په کانو ولي
همدې کلي کي نور پاڅي ملا زندي کوي

(ساحله) د دلبر ښېرا کي دومره لوی اغېز دی
چي اوس راته په ستوني کي دوعا زندي کوي

دا نیمگري مینې دې میراتي شي
دا کیسي به څومره په زړه پاتي شي

څنگ چې مخامخ ورسره ودرېږم
هېرې رانه ټولي ننواټي شي

ته چې زموږ پیغلي په مرمۍ ولي
ستا پیغلي دې غبرگي په ملا ماتې شي

سترگي جنگول او جواړي د زړو
دغه مسلي به ډېرې زیاتي شي

ستا په نوم غزل چې خیال کي راولم
گوتې مې قلم باندې راماتي شي

زړه مې غواړي څنگ ته دې اوده شمه
ستا لپاره وسوځم او بېه شمه

ستاسترگو کې خپلې سترګې ښځې کړم
څومره ښایسته شم څومره ښه شمه
ته خو دې د تل لپاره ته اوسې
زه هېڅکله نه غواړم چې زه شمه
ښايي سپورمې تاته به درسمه
خوب کې هره شپه په الوته شمه

نه غواړم چې تل داسې (ساحل) اوسم
غواړم سمندر ته چې دې زړه شمه

څه نا علاجېه زمانه ده خلک زړه خرڅوي
د څو روپیو په بدله کې سپینه خوله خرڅوي

نوره نړۍ د ماشومانو زړونه لاس کې ساتي
زمونږ ماشومان خو یا اوبه او یا سابه خرڅوي

ازاد بازار دی نو سړی به په کې څه ووايي
څوک سپین اوسره راوړي او څوک په کې واړه خرڅوي

زمونږه پېغلي ډکې سترګې ګرځوي له اوبښکو
خو ګاونډی په اعظمي بیه رانجه خرڅوي

منم (ساحله) چې غمو به یې په سر اخیستی
خو باور وکړه خلک خپل کورونه نه خرڅوي

بس چي دي جلی وفا ونه کرله
ټولې زندگۍ وفا ونه کرله

ماله مې دې زړه ناولي غم جوړ که
تاسره خولگۍ وفا ونه کرله

زه خويي دميني په درد پوی کړمه
مړه شاعری وفا ونه کرله

ما د پېښور کوڅو کې واورېدل
اف! چي کابلۍ وفا ونه کرله

خلکو لمر اوستوري لاس کې ونيول
ماسره سپوږمۍ وفا ونه کرله

بلا مودې وشوې چې داسې په سجده پاتې دی
داسې څوک دی چې په واوره کې خوله پاتې دی

څوک يې مادر بولي او څوک پرې بيا دمور غږ کوي
په دې نړۍ کې صرف همدغه نوم ښايسته پاتې دی
خلکو خو خپلې برخې هر چېرته معلومي کړلې
بس يو پښتون دی چې په هر ځای کې ساده پاتې دی
ورشه بېگه خو ترې په منډه منډه بېرته راغلي
تصوير دې هغسې سرينس په آيينه پاتې دی

سپوږمۍ خولاره سپوږمۍ مخ څادرکې ونغاړلو
(ساحل) وده کړئ ساحل هسې شوگيره پاتې دی

دلته وگري دخپل ځان په فلسفه کې ورک دي
 ټول مخامخ ورته ولاړ خو آيينه کې ورک دي
 له تابه څه پوښتم چې څوک يم او نوم مې څه دی
 زما دنامي توري زما په سپپاره کې ورک دي
 يونيم سړی دبل ښايست کې سترگې ښځې ساتي
 نور نو اکثره بيا دځان په تماشه کې ورک دي
 خلک په نورو هډيرو کې مړي ساتي ورځي
 زمونږه مړي بيا زمونږ په هديره کې ورک دي
 ورځ کې دلمر له رڼا ځان ساتي خو گوره سپوږمۍ!
 ستا په رڼا پسې بلا خلک په شپه کې ورک دي
 ښه ، په ساحل کې دې بلا هيلې کرلي دي خو
 ډېرې کيسې دي سمندر په څپه کې ورک دي
 ډېر داستانونه دي يوه يوه څپه کې ورک دي

راشي شوگيره کوي
ٽوله شپه کيسه کوي
ڇه لبوني خلڪ دي
جنگ کوي جگره کوي
عشق خلوص او زغم وفا
ڄومره بنه واره کوي
سترگي ڇي ور واروم
سره واورِي خوله کوي
بيا يي سترگي پتي دي
بيا به ڇه بانه کوي
زمونر شعرونه هڻڻ نه دي
خوند يي سريزه کوي
تاته انتظار سپورمي!
ڇه بلا مزه کوي
يو ڄاي شول خندا برپينا
خدای مي دي پرده کوي
زمونر دينمن زمونر کورکي
خوب کوي دمه کوي
اوه ! ساحل ويلي وو
بل چبرته به شپه کوي

غږ

ياره !

منم چې ښايست نه لري ته
نه مي دسترگو کڅي
ستا په ليدلو سوځي
خو دغي غږ دې څه بلا کړېده
بس چې راپېښه وکړې
سترگي مي پټې شي او ليد وبايلي

د دروېش دوراني په پل

څوک چې بڼایست نه لري څوک چې ایینه نه لري
 هغه په ژوند کې د خوښۍ یوه شېبه نه لري
 په بځملي تختونو شپه ورځې ویده پراته وي
 دلته بلا وگري شته چې شوگیره نه لري
 د وجود نور غړي دې هر وختي پرده کې وي خو
 وایي چې سترگو ته کاته څه کفاره نه لري
 ددې هېواد دابدای تمه به څه ترې وشي
 دلته ماشوم تر اوسه لاس کې سپپاره نه لري
 سپورمۍ! داستا دمخ رڼاته خوار په تمه ناست دی
 یو څوک غزل لیکي له ځان سره ډیوه نه لري
 بڼایي ددې نړۍ بدبخته وي همدوی ساحله!
 هغه وگري چې جومات او مناره نه لري

بنکلي چي راڻي مونڙ ته جمال ورسره نه راڻي
عشق راوري زړه راوري جلال ورسره نه راڻي
څنگ چي دښتون بچي نري ته سترگي پرانيږي
جنگ جگړي يي کسب وي کمال ورسره نه راڻي
بنسايي چي ددي نري بدبخته خلک مونږه يوو
مونږ ته چي بناما ر راڻي نو لال ورسره نه راڻي

چېرته چې پرده دسري نه کيږي
هاته نو بيا شپه دسري نه کيږي
سترگي بنې په دې چې بهر لار لري
زړه کي گوزاره دسري نه کيږي
يا خو دمور غېره يا ديار کوڅه
بل خای کي دمه دسري نه کيږي
بنکليه! چې ته نه يي نو داومنه
خان سره دعوه دسري نه کيږي
هسي نه ساحله! چې لمبه دې کړي
بيا گوره چاره دسري نه کيږي

بیا سلام راباندې شوی
بیا الهام راباندې شوی
څه به هر ښکلي ته ژاړم
څه ناکام راباندې شوی
سندريز وطن کې اوسم
څومره پام راباندې شوی
څه تاثیر ستا کمالزیه !
د کلام راباندې شوی
زه مجبوریمه ساحله !
غم د قام راباندې شوی

۲۱ _ ۲۰۱۰ ۶ کلید راډیو

دلته خلک ډېر مغروره دي من، من دي
داسې نه ده چې په چاپسي دردمن دي

يوه تشه خوله خندا او مسک برېتونه
دا وگړي بس همدغومره خوږمن دي
همغوی به ستا خوښی لمبه ، لمبه کړي
ته ، به وايي څه ياران مي اندېښمن دي
مايو وخت ويل چې ښکلي راته گران دي

خو تر اوسه هم په ما باندې شکمن دي

نه ساحله ! ستا د زړونو ساتل نه زده
په همدې درنه دا ټکلي گيله من دي

سترگو نه پرده کوو چي څه کېږي
زړه کي گوزاره کوو چي څه کېږي

پرېږده چي د زړه خبرې و منو
هر بڼکلي ته بڼه کوو چي څه کېږي

خوب کي خو زړگيه جانان نه راځي
نوره شوگيره کوو چي څه کېږي

ټول کلی به پوی په خپله مینه کړو
دغه اراده کوو چي څه کېږي

څه ساحله ! نن خو مي سوال ومنه
چېرته ننداره کوو چي څه کېږي

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۴ کلید رادیو

(لڪه غرونو ڪي اوبه ته لاره وشي)
داسي ڪله ڪله زړه ته لاره وشي
په دې لاره باندې ډېر خلک ټوږيږي
خو يوازې ستا ٻانه ته لاره وشي
د مين زړگي ارمان په ڪي ټوږيږي
چي له سترگو نه لېمه ته لاره وشي
ستا غمونه مې په خيال ڪي داسې گرځي
(په غورو ڪي چي ويښته ته لاره وشي)

چي هر ټنگي يې په زړه ڪي لاره ڪاري
ساحل نه وايي چي څه ته ؟ لاره وشي

مونږ ژوندي يو خو له ژونده ناخبره
مونږ بي خونده يو له خونده ناخبره

اوس د ښار په منزلونو کي اوسېږو
اوس يو ځکه له هلمنډه ناخبره

ته خو ښه يي يو سلام خو دې راغلی
خو بيا زه يم څرگنده ناخبره

ستا يوه بوسه به ما اوبه، اوبه کړي
زه خو ومه له سوگنده ناخبره

ته پرې زما سلام لږ ووايه جلاله !
ستا ساحل دی اوس له ((انده)) ناخبره

نه ياري کړي نه سلام کلي کې گرځي
بنکلي څه کوي مدام کلي کې گرځي

د زړه ويني خو زموږ پسي توييږي
خدايزده چاته لاس په نام کلي کې گرځي
ستا مين چي غزليز سفر پيل کړي
له طبيعت اخلي الهام کلي کې گرځي
ددې زيري په ارمان پسي به مړ شم
چا رواړی دی پيغام کلي کې گرځي

فقط سترگي جنگوي او لاره گوري
ساحل څه په احترام کلي کې گرځي

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۱ کلید رادیو

يو غزل او يو سلام د مينې نښه
د هر ښكلي احترام د مينې نښه

د بل غم سره د اوښکولارې لارې
په گلونو باندې پام د مينې نښه
په کوڅه کې يو هلک د ونې شاته
او جينۍ ناسته په بام د مينې نښه
د مشرانو د خبرو اورېدنه
د ماشوم په خوله پيغام د مينې نښه
ته دې خپل ياران گرم مه بوله ساحله !
ستا غزل سره ناکام د مينې نښه

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۱ کلید رادیو

زړه مې مه پټوه گراني! درسره دی
بېرته يې راکړه مهرباني! درسره دی

اوس خو زه هم لکه سيوری درپسې يم
چېرته گرځي سرگرداني! درسره دی

نور نو نه کېږي خبرې دې اوږدې شوې
د الفاظو ترجماني! درسره دی

خير دی ما له دغې غمه په امان کړه
د غمونو کوروداني درسره دی

د ساحل له خولي به بد الفاظ وانه وړې
درته وایمه گلپاني! درسره دی

۲_ سرطان _ ۱۳۸۹ کلید رادیو

سره گلابونه چي شبنم پالي
زړه مې اوس دغسې صنم پالي

ستا مرمړينو سترگو ټيټي کرلي
سترگي مې جنگ نه کوي نم پالي

ما چي په کومو خان پاچا گڼلو
هغه ملگري مي اوس کم پالي

خومره کمزوري انسانان ژوندي دي
د عشق تپونه چي په دم پالي

ساحل ته خپل غمونه هېڅ نه ښکاري
ساحل له هر چا سره غم پالي

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۵ کلید راډیو ننګرهار

ماته گل بڼکاري گلاب دی هغه بڼکلی
د هر بڼکلي انتخاب دی هغه بڼکلی

زه د ژوند د بڼکلا څکه په کې کومه
د رنگونو یو دریاب دی هغه بڼکلی

شیخه ! ستا د ارادو په کې څه نه شته
ملنگانو ته ثواب دی هغه بڼکلی

د بد رنگو زړونو ژوند به په کې سوځي
ماته بڼکاري انقلاب دی هغه بڼکلی

اوه ، ساحله ! مونږ ته دغه خبر بس د
چې ستا بڼکلو کې حساب دی هغه بڼکلی

مينه کي اسلام ته سړی ورسې
خومره لوړ مقام ته سړی ورسې

خپله بي وسي به په کي وويني
اوس نو که بگرام ته سړی ورسې

ستا هنر چي غم او تربگني وځوري
څه به نو انعام ته سړی ورسې

دا شېبې له مرگ سره تړلي وي
مخکې چي پيغام ته سړی ورسې

کله چي ساحله ! سترگې پټې کړي
هله به ارام ته سړی ورسې

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۴ کلید راډیو

د نړۍ خلک ماغزه وڅوري پوهان شي
ځمکه ونيسي او پورته تر اسمان شي

زموږ ځوانان چې لږ په بڼه او بدو پوی شي
سم د لاسه ټوپک واخلي قومندان شي

00000

مونږه ژوند غواړو او ژوند د ژوند لپاره
داسې نه چې د هوس او خوندلپاره

بيا د نويو عملياتو نوم تازه شو
د پښتون او د مظلوم هلمند لپاره

يار راته زما په زړه يوه خبره نه کوي
زه يې چې په تمه يم هغه خبره نه کوي

زه چې خپل ياران د آييني په څېر شفاف گڼم
ماته ياران ولې پښتنه خبره نه کوي

څار شمه د خپل کلي درانه مشران چې گورمه
سر يې که په دار هم شي کړه خبره نه کوي

ته ورته د خپلي بڼکلا دومره صفت مه کوه
مانه بغير دغه آيينه خبره نه کوي

ستا د غزليز منزل د لارې لاروی نه شوم
ستا په څېر ساحله ! زمانه خبره نه کوي

اجمل اند او وړوکی اند (پاڅون) ته !

زما او د جانان کله نظر چې مخامخ شي
بس سم لکه ځانمرگی او عسکر چې مخامخ شي

لومړی راسره سترگی جنگوي بیا غاړه راکړي
دا ټپکلي خلک ماسره اکثر چې مخامخ شي
باور لرم چې غرونه به هم غاړې سره ورکړي
کلونه پس د مینې مرور چې مخامخ شي
انصاف ورځیني نه غواړي ږوډۍ ورڅخه غواړي
زموږ د کلي خلک او رهبر چې مخامخ شي

حتمأ به یې ساحله ! شاعري بیرته ژوندی شي
چینار ، چینه ، اجمل او بیا سپین غر چې مخامخ شي

څنگ چي دي کاته له مانه نه اوړي
دغسي دي زړه له مانه نه اوړي

زه به دي ته څومره خلک وژنمه
دا سړی په څه له مانه نه اوړي

خدايه ! څه په لوی انسان مين يم
اوړي چي په غره له مانه نه اوړي

لېونی له خپل ارمان سره په لاره
وي نښتی له گرېوان سره په لاره

چې ددې وخت د خوبانو څه عادت دی
قدم اخلي له گومان سره په لاره

یویشتمه پېړۍ هم پای ته رسيږي
خو څوک نه ځي له افغان سره په لاره

دا شېبې د مینانو ښکاره نښې
پلی تگ او له باران سره په لاره

که همداسې اندېښنې وي بیا ضرور به
ساحل مړ وي له جانان سره په لاره

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۶ کلید راډیو ننګرهار

که دی خراب او که دی سم وکه
په ، نه خبره دی قسم وکه

بنه، و د زړه خو می څه غم وکه
سترگو می بیا درېسي نم وکه

چي دي دنيا ته مونږه څه کړي وو ؟
چي دي دنيا په مونږ کرم وکه

زما د اوبڼکو څاڅکي نه پېژني ؟
چي تا گومان پري د شبنم وکه

بېگه می خوب لیده چي یار می نشته
بېگه می ټوله شپه ماتم وکه

۲۷ _ ۶ _ ۲۰۱۰ کلید رادیو

زړه هسې په نه خبره سوی کوي
ځان سره پخپله دا زیاتۍ کوي

زه که څومره ځان پرده کې ساتمه
سترگي مې د بنکلو هرکلی کوي

دازره په اورونو باندې ایښی دی
دا زړه چې لمبه کوي لوگی کوي

څوک به دې نړۍ کې وي چې لاس درکړي
څوک به دې په کلکه مخنیوی کوي

دا ((ساحل)) به غرونو باندې واړوي
دا ساحل چې تاسره ناستی کوي

نه گرځي گلونو پسي نه گرځي
خلک د چا زړونو پسي نه گرځي

هر پردی زموږ د غرونو تېری دی
څوک د چا غمونو پسي نه گرځي
بنکلي په لفظونو باندې زړه ساتي
بنکلي په شعرونو پسي نه گرځي
هېڅوک دلته روغه سته نه غواړي
هېڅوک په سرونو پسي نه گرځي
خلک یو ارمان بي خوبه کړي دي
خلک په خوبونو پسي نه گرځي
اوس ساحل له هرڅه سره روږدی دی
ځکه په سوچونو پسي نه گرځي

بس ايله مو غريبي په ښار کي وکړه
مونږ همدومره خوشالي په ښار کي وکړه

زه د ژوندپه لاره هېچا روان نه کړم
ما هر ښکلي ته زاري په ښار کي وکړه

مونږ د کلي ښايستونه لولپه کړه
مونږ چي سپوره شاعري په ښار کي وکړه

نور وگړي پکي اوسي لکه مړي
څوکسانو زندگي په ښار کي وکړه

اوه ساحله ! هغه خلک ليوني دي
چاچي مينه، سادگي په ښار کي وکړه

د خوځون حجره د شپي ۹ بجي

پڻتڻه پيڳله

ده د وخت خبره ليکن ڊېره بي باوره ده
داچي پڻتڻه پيڳله د هر سري نوکره ده
دا پيڳله په خپل وجود او نفس بڼه زوروره ده
منمہ چي بڼکلي ده بڼايسته ده ملغلره ده
لاس کي ټوپک خوله کي يي اور اغوستي زغره ده
ومنئ د خدای په ټولو لارو برابر ده

زړه کي دې ځی نه شومه هېڅ نه شومه
چې ستازرگی نه شومه هېڅ نه شومه

حالاتو څو که ښکته پورته کړمه
خو چې سړی نه شومه هېڅ نه شومه

د یوه ساده باده غماز سترگو ته
زه چې ازغی نه شومه هېڅ نه شومه

زه که د هر سړي په کار شم موري
چې ستا سپرلی نه شومه هېڅ نه شومه

(ساحله) ډېره غلامي مي وکړه
بس چې لوگی نه شومه هېڅ نه شومه

ځان ته ناست یمه له ستورو سره پالم
خپلو پرېښودمه، نورو سره پالم

ماته سڀنيو خلکو توري کيسي وڪري
پاتي عمر مي له تورو سره پالم

زورورو، زوروري نخري وڪري
اوس چي مينه له کمزورو سره پالم

زه د سرو شونڊو احسان منلي نه شم
سپوري شونڊي مي له سپورو سره پالم

نه ساحله ما خو هر ڄل ته راستون ڪري
تابه ويل چي له ميخورو سره پالم

په وړه غوندي خبره سړی مات شي
چي رابېل شي له لښکره سړی مات شي

نن مې بيا يار په وړه خوله راته وويل
چي راگوري زوروره سړی مات شي

دا مرموزې گونگوسې چي سړی اوري
ياراني شي د نظره سړی مات شي

چي دې څنگ کې وه د دنگ چينار په څېر يي
خو چي شوله مروړه سړی مات شي

واه ساحله ! ستا خبرې خو پخي دي
چي په لاره ځي کاپره سړی مات شي

۱۸ _ ۳ _ ۱۳۸۹

خلکو وکړلي د غرونو منځ کې لاري
مونږ ونه شوي کړی د زړونو منځ کې لاري

د ښکلا او د سرخيو له سببه
چاته ښکاري د گلونو منځ کي لاري؟

زه د ښکلو په کاروان پسي يم تللی
ماليدلي د اورونو منځ کي لاري

زبردسته آيينه مې مخ ته ايښي
په کي وينم د خيالونو منځ کي لاري

خو د يار دغي خبرې زه حيران کړم
گران دي ، گران دي د ربابونو منځ کي لاري

زه وائيم خبرو ڀسي مڙيمه
زړه وائي سنڌرو ڀسي مڙيمه
خوله وائي گورگورو ڀسي مڙيمه
عشق وائي ملگرو ڀسي مڙيمه
اوس چي له جانانه جدا شوي ٿي
ٽولو مساپرو ڀسي مڙيمه
اوس مي په غره واوره راته نه ٻڌاري
اوس مي په نٻٽرو ڀسي مڙيمه
بيا راشي او بيا مي زرگي وڄاري
بيا ورکو سواڳرو ڀسي مڙيمه

تاته چي ساحل مينه وٺائي
داسي زورورو ڀسي مڙيمه

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۸ کلید رادیو

پاره ستا خبرو کي خبري دي
کينه په سندور کي خبري دي

دا چي سپيني خولي په بله نه اوري
بيا نو په گورگورو کي خبري دي

مونږ ته يې د زړه رنځونه واچول
خدای شته په ملگرو کي خبري دي

چيرته آيينه کي ځانته وگوره!
چا ويل ملگرو کي خبري دي

تانه چي ساحله ! زړه کي ژوند غواړي
بس نو دې سوالگرو کي خبري دي

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۹ کلید رادیو

ٽول کارونه دي خراب وي سم دي نه وي
فقط دا چي خوشالي وي غم دي نه وي

هر سري سره دي سل ميله وسله وي
بس يواځي ميراث مري بم دي نه وي

ژوند همغه وي دلبره چي په زړه وي
زما سترگو کي اوسپړه چم دي نه وي

زما زړه داسي کنډر بڼه دي خو ته دي
سترگي غټي گرځوه خونم دي نه وي

شاعران به ستا غزل اوري ساحله!
تل د ډيرو دوعا وکړه کم دي نه وي

زه نېردي يم ژوند له مانه لرې دی
خدای شته دی چې خوند له مانه لرې دی

مابه يې یتیم ورکي ښکل کړي وای
څه وکړم هلمند له مانه لرې دی

یار ته به په څه باندې یار ووايم
دا چې ښه څرگند له مانه لرې دی

اوس مې چې غزل درته ښه نه ښکاري
ښه پوی يې چې اند له مانه لرې دی

پوی شومه د کلي غم د کلي دی
ماسره دا ټول ماتم د کلي دی

ماته اوس په ښار کې هر سړی وايي
دغه سادگی خوسم د کلي دی

ښار کې منترونه ، جادوگاني دي
تاسره خو اوس هم دم د کلي دی

تاسره د ښار د ښاپېرو صنم
ماسره زما صنم د کلي دی

څومره به بي ميني وای که ښار کې وای
ښه دی چې ساحل خو هم د کلي دی

ببڳاه راغلي
دنيا راغلي
كليوال چپ دي
بلا راغلي
ثواب ترې جور شه
گناه راغلي
موري ما بڻڪل ڪره
سزا راغلي
خه خو به وايي
چي بيا راغلي
((جلال)) راغلي
رنا راغلي
چي غم راغلي
خندا راغلي
خو چي ته نه يي
ژړا راغلي
ساحله ! غرق يي
تنها راغلي

ننگرهار ادبي بهير - سپين غر پوهنتون
۲۰۱۰ _ ۷ _ ۲۳

افغانستان ته د جلال د راتلو په پلمه !

وايي جلال راځي چې څه به کېږي
د شعر جمال راځي چې څه به کېږي

د ښکلو سيال راځي چې څه به کېږي
پښتون بلال راځي چې څه به کېږي

زما د سترگو کسي اوس نه سوځي
د تندي خال راځي چې څه به کېږي

د ماتو زرونو د پيوند لپاره
استاد کلال راځي چې څه به کېږي

بېگه مې زړه ويل ساحله ! اشنا
ستا انډيوال راځي چې څه به کېږي

نه ، که نه په غم درسره پاتې يم
خومره ډېر وم کم درسره پاتې يم

ټول عمر دي زړه نه غورځولی يم
ټول عمر ته هم درسره پاتې يم

ستا گلابي مخ خو مې پاللی دی
سم لکه شبنم درسره پاتې يم

هره شېبه ستا د نظرونو بنکار
لاندې تر قدم درسره پاتې يم

تاکه د ساحل لارې څارلي دي
زړه ! گوره زه هم درسره پاتې يم

سر مو مات بڼه دی خو زړه په سور کې ساتو
د ښار ښکلي یو وېښته په سور کې ساتو

سترگې مړې ښې وي چې ښکلي درته گوري
جنگولو ته بانه په سور کې ساتو
الفاظ، نوي راولو چې زړه پرې بڼه شي
شعر ویلو ته زړه په سور کې ساتو
مونږله هرې ښکلا خپله برخه غواړو
دې حالاتو کې ځان بڼه په سور کې ساتو

نه ، ساحله ! خو چې یار در ځیني لاره
بیا به هغه مهال څه په سور کې ساتو !؟

۲۰۱۰ _ ۱۰ _ ۱۳

دا ژوند لکه د تورو کانیو غر شي چې ته ځي
د هر چا لاس په ما خوارکي برشي چې ته ځي

له تاسره دا ټول ماحول راټول وي لکه مور
وجود له مانه بلکل مرور شي چې ته ځي
زموږ په کي نور څه دي چې دمي په کي کوو
اورونه دي ورپورې په گودر شي چې ته ځي
دا ستا په سر د هسکي شملي وياړ لزمه زه
له ما نه دي هم پاتي شور او شر شي چې ته ځي

پاچا دي کر له ځمکي نه دي پورته کر اسمان ته
ساحل به بېرته بيا د چا نوکر شي چې ته ځي

۵ _ ۸ _ ۲۰۱۰ کلید راډیو

دا زه ولي کوی نه شم گذران لکه یاران ؟
هر وختي بنکلوم د خدای قران لکه یاران

د خیال څپې مې وچې دي په دښته کې روان یم
په زړه باندې مې نه اوري باران لکه یاران

د هرې زمانې د سود او زیان کیسه کې نه یم
الله راکړي شکر دی یاران لکه یاران

له هر چانه به ځان څاروم خوله به ترېنه غواړم
په ژوند کې به نور نه کوم خپګان لکه یاران

ساحله ! ددې وخت له رواجونو نه تېرېږم
له ځان سره به ګرځوم جانان لکه یاران

۵ _ ۸ _ ۲۰۱۰ کلید راډي

ربه استعمار یمه ما وژ غوره
زړه باندې بېمار یمه ما وژ غوره

سره کفار راغلي دي او وژني مي
پروت په لویه لار یمه ما وژ غوره

منمه چي ستا لاره مي پرېښي وه
بيا هم اميدوار یمه ما وژ غوره

هر سړي نه مينه د ورورۍ غواړم
خاوري د دربار یمه ما وژ غوره

بله اثره بله لاره نه لرم
تاته انتظار یمه ما وژ غوره

د وري لومړۍ نېټه ۱۳۸۹ کال کلید رادیو

لکه گل ، لکه لېمه، لکه اوبه
راتويږي مې په زړه لکه اوبه

اوس د سرو وینو چينې له ځمکې وځي
اوس نو نشته دی اوبه، لکه اوبه

کلیوالو بنایستونو ته لوگی شم
بنکلي، بنکلي دي رانه لکه اوبه

د غريو مینو غم ورسره نشته
زورو دې شي ساره لکه اوبه

دوه بنکلای دې ساحل به په کې مړ شي
يو دې مینه او بل ته لکه اوبه

بلا به وه خو برکت يې نه و
جذبې يې ورکه وه جرات يې نه و

داخل په کلي کې هرڅه ښکلي وو
کلی هماغه و غربت يې نه و
چا ورته هسي سلام هم نه کاوه
ملنګ ژوندی و کرامت يې نه و
بيا هم د کلي خان ظلمونه کول
بيا هم بې قدره و عزت يې نه و
يو ورځ به وي چې هر سړی به وايي
ساحل خو و خو بغاوت يې نه و

۲۰۱۰_۹_۲۳
کلید راډي جلال اباد

چي نه کوي د زړه له تله مينه راسره
الله دي نه کړي گډه دا ستا وينه راسره

بيا وروسته مي د سترگو تيتېدل نه دي پکار
بس بڼه شوه چي خبره دي کړه سپينه راسره

د شور له بازارونو نه په منډه منډه راغلم
دنيا د خاموشي نه شوه رنگينه راسره

د ژوند خوشبويي لپاره بڼه لونگ په کار دي
که خدای چيري نېردي کړي لونگينه راسره

ساحله ! يو بدرنگه زمانه کي پيدا شوی
داخلک او حالات چي دي بدبينه راسره

۱۶ _ ۹ _ ۲۰۱۰ کلید رادي جلال اباد

ورخ چي کله تېره شي نو شپه راځي
خوارو او برېنډو ته پرده راځي
چاته د زړه سر چاته مېلمه راځي
مونږ ته هم پراخه حوصله راځي
ياره دومره زر رقيب ته مه ورځه
ژوند دی دې کې غم راځي غوسه راځي
پورته ورته هم کتلی نه شمه
هر ښکلی چي گورمه جذبې راځي
هره ورځ په غرونو کې بمبار کېږي
هره ورځ له غرونو جنازه راځي
زه خويي د سولي خلاف بولمه
چېرته چې په مخه دروازه راځي

کله چې یار ښکل کړم سترگې ټیټې کړي
نه ، ساحله ! دا کار مې ښه نه راځي

يو وخت و شاعري وه يارانـه وه زړه كي زور و
د ښـكلو په څېر ښـكلي زمانه وه زړه كي زور و

اوس هر چاته سلام كول د ژوند كولو لاره
پخوا خو كه گېله كه بهانه وه زړه كي زور و
گودر و چټي پېغلي وي لمر مخي هلـكان و
سـنـدره وه تپـه وه ترانـه وه زړه كي زور و
اوس زور دی بدمعاشي ده خو چي ښـكلي خلك شته و
قانون و محكمه وه جېلخانه وه زړه كي زور و

ساحله ! دا خو ښار دی مېخاني دي خلك سست دي
بس کلی و چي ژوند و ښـگدانه وه زړه كي زور و

بنکلی یی بنکلی راپسی راځه

زړه یی منلی راپسی راځه
لکه پاللی مینه نه غواړمه
لکه ساتلی راپسی راځه
دانه وانه یی ټولوه راپسی
زړه می شیندلی راپسی راځه
بیا به د ژوند په لاره نه ودرېږي
مرگ می گنډلی راپسی راځه
نور به اغزي چېرې چېرل ونه کړي
گل می سېڅلی راپسی راځه

ساحله! چېرته به می زړه پرېوځي
عشق می گوټلی راپسی راځه

۱ _ ۸ _ ۲۰۱۰ کلید راډیو

زاره چاودی شومه یاره زاره چاودی
ستا د سترگو له گوزاره زاره چاودی

ما خو ټول عمر خواري درپسي و کړه
خو تا څه کړم په کراره زاره چاودی

مشره ! څومره چاپلوسي دې په کې وکړه
بیا هم لارې له درباره زاره چاودی

ته، خو دلته هر سړي په کانو ویشتي
آخر شوي د چا لپاره زاره چاودی

اغبار ژاري خو جانان ورپورې خاندي
ساحل مې پروت دی په لاره زاره چاودی

د مجيد قرار بنکلي لور ډيوه گلي ته !

د گلونو په څېر بنکلي ډيوه گله
اوو رنگونو په څېر بنکلي ډيوه گله

د دې ټول طبيعت او ټولو کایناتو
تصويرونو په څېر بنکلي ډيوه گله

د مینې کابو والي تورو سترگو
نظرونو په څېر بنکلي ډيوه گله

د کابل د شوخو شوخو مستو پېغلو
مروندونو په څېر بنکلي ډيوه گله

د قرار د سترگو تور او د زړه مینې
د شعرونو په څېر بنکلي ډيوه گله

يو اڃي مي دا ستا په خولگي زړه نه ځږېده
يو څه خو ځږېده خو داسي ښه نه ځږېده

دا ستا د يوې مستې خندا څه عجيبه تاو، و
د زړه اور مي په واورې او اوبه نه ځږېده

د يار په جدایي مي تر سحره ځنګدن و
رقيب هم تر سحره راکاته نه ځږېده

له زړه نه مي د وينو څه عجيبې لارې وشوې
دلبر په کي منډلي وو باڼه نه ځږېده

ساحله ! عجيبه مسلمانان له نړۍ لارل
چي ورور به يې مړ پروت و په کاله نه ځږېده

۲۰۱۰ _ ۱۰ _ ۱۶

مونږ لېوني نه يو خو چا له مونږه زړه وړی دی
يوې جلی یوې ښکلا له مونږه زړه وړی دی

دا مونږ چې هر سړي ته گورو او خندلی نه شو
باور دي وشه چې بلا له مونږه زړه وړی دی

لږه موده کېږي چې ته مونږ سره مينه کوي
ډېره موده وشوه چې تال له مونږه زړه وړی دی

له تا خو هسې هم مونږ خیر چېرته لېدلی نه دی
ستا په ژړا کې دي خدا له مونږه زړه وړی دی

ساحله ! ستا په ارداو باندې به پوی شو خیر دی
چې تا په څه ډول مانا له مونږه زړه وړی دی

سپنه خوله په سپين سهار سړی وځي
د بڼایسته خلکو ازار سړی وځي

د خپل کلي چينارونه در په زړه شي
سره تاوونه چې د بڼار سړی وځي

چې د بڼکلو مخ دې بڼکل که پی ترې وځي
ته به وايي چې کوکنار سړی وځي

ستا خولگی نه وه بېگاه نهر ویده شوم
قسم مه کوه چې یار سړی وځي

څه ساحله ! ستا زاري څه زما کبر
دواړه یو ځای په کرار سړی وځي

بلا وهلي یو بلا دې زمونږ زړه ووهي
دنیا پرسته یو دنیا دې زمونږ زړه ووهي

زمونږ په سترگو کې د خاورې شیندل څه مانا ده
اشنا دې راشي او اشنا دې زمونږ زړه ووهي

زمونږ په زړونو کې خو چېرې اوسېدلای نه شي
که دلته ژوند غواړي پاچا دې زمونږ زړه ووهي

دلبر ته وایه چې د غرونو سره سره جنگووو
په چرې نه شي په خندا دې زمونږ زړه ووهي

ساحله ! پوی شه چې ایمان به پسي بایلو اخر
داسې نو نه شي چې ښکلا دې زمونږ زړه ووهي

۲۰۱۰ _ ۱۰ _ ۱۸

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library